

PŘÍPAD POPELKA Z ROKU 1989

Otřesné činy mladistvých Jiřího Popelky a Zbyňka Škorničky z konce dubna roku 1989, byly i v době pohasínajícího komunistického režimu středem obecného zájmu. Musely být, protože podle mínění kronikáře byly pravděpodobně, ne-li určitě, nejstrašnějšími zločiny v mnohasetleté mírové historii města Kolína. Jinak se totiž nedá kvalifikovat skutečnost, když tehdy mladiství Jiří Popelka za asistence taktéž mladistvého Zbyňka Škorničky, bestiálním způsobem vyvraždil celou svoji rodinu, otce, matku, sestru a babičku. Oběma mladíkům tehdy bylo okolo sedmnácti let. Protože letos uplynulo již dvacet let od spáchání tohoto zločinu, rozhodl se kronikář k jeho připomenutí. Aby připomínka byla co nejvěrohodnější, obrátil jsem se na paní JUDr. Věru Miřackou, předsedkyni Krajského soudu v Praze, s žádostí, spíše však s prosbou, o možnost nahlédnutí do příslušného soudního spisu, jehož číslo 4 T 22/89, mi sdělil místní advokát a člen zastupitelstva města, JUDr. Milan Janoušek. Ten byl v roce 1989 určen ex – offo obhájcem obžalovaného Jiřího Popelky. Z titulu zachování mlčenlivosti, kterou mu jeho stav i zákony ukládají, nemohl mi kromě již uvedeného čísla soudního spisu říci nic dalšího. Moje žádost byla předsedkyní Krajského soudu vyslyšena a po osobním jednání v Praze a vysvětlení všech souvislostí, mi paní JUDr. Věra Miřacká zaslala kopii celého textu rozsudku z procesu u Krajského soudu v Praze, který s obžalovanými mladistvými Popelkou a Škorničkou, proběhl 27. října 1989. Rozsudek byl ovšem tzv. anonymizován, což znamená, že všechny osobní údaje v něm uvedené, byly začerněny. Avšak vzhledem ke známosti celého případu nebylo obtížné dosadit si v něm konkrétní jména. Také se mi s pomocí přátel podařilo vypátrat dva tehdejší příslušníky Veřejné bezpečnosti, kteří v roce 1989 do děje tohoto případu z titulu svých služebních povinností docela výrazně zasáhli. Písemná svědectví pánů Miloše Hájka a Petra Koubského, jejichž texty oba osobně schválili, jsou součástí této připomínky a uvádím je v plném znění v závěru tohoto neradostného psaní.

Tak tedy, mladiství Jiří Popelka a Zbyněk Škornička se blíže seznámili v roce 1986 při společných návštěvách oddílu juda v Kolíně. Oba se vedle tohoto zápasu zajímali i o další techniky obranných bojů karate a kung – fu a o techniku útočného boje nin jut – su. Tyto techniky společně trénovali a vyrobili si k tomu i různé zbraně jako vrhací hvězdice,

meče a srpy. Také se v těchto technikách zdokonalovali sledováním videokazet s touto tematikou v bytě rodičů Popelky. Zhotovili si i stylové oblečení, když si černě obarvili judistická kimona a ušili si černé kukly. Taktéž si opatřili horolezecká lana k překonávání překážek. Nejpozději začátkem března 1989 se dohodli, že utečou z domova a budou se v řídce osídlených prostorách Šumavy dále zdokonalovat v již zmíněných technikách. Dále se dohodli, že si opatří zbraně a po půlročním výcviku na Šumavě přejdou státní hranice do NSR (v rozsudku mělo být správně uvedeno SRN – Spolková republika Německo), aby se uplatnili jako sportovní instruktoři nebo členové protiteroristických komand v některém západním státě. Jasnou představu o době a místu

přechodu hranic neměli, avšak počítali i s možností násilného překročení hranice za použití střelných zbraní. Popelka za tím účelem navrhl, získat zbraně a střelivo ze skladu civilní obrany Gymnázia v Kolíně, kde v té době studoval. Dne 16. března 1989 kolem 21. hod večer se oba dva, převlečení do černých kimon a s kuklami na hlavách, vyzbrojeni páčidlem, nožem a šroubovákem, vylezli po hromosvodu budovy gymnázia do 2. poschodí a po parapetu přelezli k pootevřenému oknu na WC, kterým vlezli do budovy. Po vypáčení dveří do skladu následovalo vypáčení skříně se zbraněmi a náboji. Odtud pak odcizili dva samopaly vzor 58, které považovali za funkční a schopné střelby, protože neměly zalité

hlavně a byly vybaveny úderníky. Dále odcizili 4.880 ks malorážkových nábojů ráže 5,6 mm. Poté sešli schodištěm do přízemí a oknem vylezli ven. Samopaly a střelivo uschovali v dřevníku u domu Popelkových. K opatření dalších zbraní chtěli využít skutečnosti, že Popelkův otec, MUDr. Petr Popelka, měl velkou zálibu ve sbírání různých druhů zbraní, včetně střelných, které byly funkční. Jiří Popelka proto navrhl, že se násilím, zastřelením členů rodiny zmocní těchto zbraní a střeliva i osobního auta rodičů a odjedou na Šumavu. Když Škornička vyslovil výhrady k návrhu zavraždit členy rodiny, přesvědčil jej Popelka o opaku a tak se nakonec dohodli, že útok proti rodině Popelkových uskuteční v noci z pátku 28. na sobotu 29. dubna 1989, neboť v souvislosti se státním svátkem 1. května, následovaly tři volné dny a tak oba očekávali, že během této doby nebude jejich čin odhalen. Podle domluvy přišel v pátek 28. dubna těsně před půlnocí Škornička k domu Popelkových a byl svým komplicem vpuštěn dovnitř. Popelkova babička, Anna Machů a jeho sestra Naděžda Popelková ml., byly v té době již ve svých pokojích, zatímco manželé Popelkovi se ještě nevrátili z návštěvy u známých. Oba mladíci se dohodli, že vyčkají jejich návratu. Mezi tím vzal Popelka z otcovy pracovny dvě pistole, o kterých věděl, že jsou funkční a jejich zásobníky nabil náboji, které měl uschovány ve svém pokoji. Sám se ozbrojil pistolí zn. Parabellum vzor 08 ráže 9 mm a Škorničkovi dal pistolí zn. Walter P 38 ráže 9 mm a instruoval jej, jak se z této zbraně střílí. Když zaslechli, že se manželé vrátili domů, schoval se Škornička na schodišti u pudy a Popelka si odešel lehnout do svého pokoje a předstíral, že spí. Kolem jedné hodiny po půlnoci, poté co Naděžda Popelková st. zkontrolovala zda dcera a syn spí, odešla sama rovněž spát, nastal v domě klid. Tehdy převedl Popelka Škorničku do svého pokoje. Zde si oba natáhli na hlavu připravené látkové kukly a vyzbrojeni nabitými a odjištěnými pistolemi sešli po schodech do přízemí. Zde se zastavili, neboť matka, Naděžda Popelková st., se z ložnice ptala, kdo je na chodbě, zda je to dcera nebo syn. Jelikož na otázku nedostala odpověď, rozsvítla a vyšla z ložnice do chodby. V té chvíli na ní Popelka vystřelil. Na to vyšel, vyběhl z ložnice do chodby i Popelkův otec a když oba rodiče na syna křičeli co to dělá, tak na ně Popelka začal znovu střílet a do střelby se zapojil i Škornička. Ten vystřelil nejméně dvakrát, poprvé proti oběma manželům a po druhé proti Naděždě Popelkové st. Poté, co se oba manželé zhroutili na zem, Popelka k nim přistoupil a oba ještě jednou střelil – matku na chodbě a otce v kuchyni. Když se na schodišti z prvního poschodí objevila Popelkova babička, Anna Machů, a ptala se co se děje, tak jí Popelka srazil ze schodů na podlahu v předsíni a výstřelem z pistole do čela jí usmrtil. Oba, tedy Popelka a Škornička, pak

vyběhli do prvního patra a vešli do pokoje Naděždy Popelkové ml., která stále spala. Popelka donesl ze svého pokoje silonovou strunu o délce 2,4 m a průměru 1 mm, kterou obtočil sestře kolem krku a začal jí škrtit. Naděžda Popelková ml. se probrala a volala na bratra, aby jí nechal, ten však pokračoval v utahování struny. Protože mu škrcení nešlo, vyzval na pomoc Škorničku, který pak krátce přidržoval strunu ve škrtící poloze. Jelikož se Popelka řízl strunou do prstu, došel si pro rukavice a poté pokračoval v utahování škrtidla na krku sestry. Když Naděžda Popelková ml. stále jevila známky života, vyzval Popelka Škorničku, aby přinesl z jeho pokoje injekční jehlu, kterou by vpíchl sestře do míchy a tak jí usmrtili. Škornička jehlu přinesl a poté oba Naděždu Popelkovou ml. na posteli otočili do polohy na břicho a Popelka jí vpíchl jehlu do šje. Jehla však byla krátká a nezasáhla tak zamýšlenou oblast prodloužené míchy. Naděžda Popelková ml. byla v té době sice již bezvládná, ale stále jevila známky života. Proto jí Popelka definitivně usmrtil výstřelem z pistole do týla. Provedením vražedných útoků si Popelka se Škorničkou otevřeli cestu k záměru zmocnit se střelných zbraní a osobního auta manželů Popelkových zn. VAZ 2106. Do tohoto auta naložili zbraně a to jak samopaly odcizené v gymnáziu, tak další zbraně, které odcizili po zavraždění členů rodiny. Vedle použitých pistolí zn. Parabellum a Walter šlo o dalších pět střelbyschopných zbraní – dvě lovecké kulovnice, loveckou brokovnici, brokovou kozlici a bubínkový revolver. Vedle toho se dále zmocnili většího množství střeliva, jakož i sečných zbraní a dvou dalekohledů. Když kolem 2,30 hod vyjížděli s naloženým autem se zhasnutými světly z domu Popelkových, upoutali na sebe pozornost kolemjedoucí autohlídky VB (Veřejná bezpečnost) ve vozidle Škoda 120. Velitelem autohlídky byl podpraporčík Miloš Hájek, který vozidlo i řídil a jejími dalšími členy byli strážmistr Suchý a poručík Teichman. Autohlídka VB osobní vozidlo řízené Popelkou sledovala a opakovaně jej světelným znamením a zvukovou výzvou vyzývala k zastavení. Popelka na uvedená znamení nereagoval, naopak zvyšoval rychlost a snažil se autohlídce ujet. Když se pak Miloš Hájek rozhodl sledované osobní auto předjet, tak Popelka do vozidla VB úmyslně bočně narazil se snahou natlačit jej do protijedoucího nákladního auta, případně jej dostat mimo vozovku. To se mu nepodařilo a jelikož jej vozidlo VB v těsném dotyku i nadále pronásledovalo směrem na Kutnou Horu, vyzval Škorničku, aby nabil brokovnici a aby z levého předního okénka, které mu otevřel, na vozidlo VB vystřelil. Škornička brokovou kozlici sice do obou hlavní nabil, ale vystřelit na vozidlo VB odmítl. Vozidlo VB je pak nadále sledovalo až do chvíle, kdy Popelka v okrajové části Kutné Hory v důsledku

nepřiměřené rychlosti s osobním autem havaroval. Po havárii oba, jak Popelka, tak Škornička z auta vystoupili a začali utíkat různým směrem, přičemž na výzvy příslušníků VB, aby zůstali stát, nereagovali. Za Popelkou se rozběhl strážmistr Suchý, avšak když se dostal do jeho těsné blízkosti, Popelka jej udeřil pistolí do obličeje a tím mu znemožnil pokračovat v jeho pronásledování. Popelkovi se tak podařilo utéct a strážmistr Suchý, jenž utrpěl citelné zranění v obličeji, se vrátil ke služebnímu vozidlu, v jehož blízkosti se mezi tím pokoušeli příslušníci Suchý a Teichman zadržet Škorničku. Ten však kladl příslušníkům VB značný odpor a úderý pěstí a kopáním způsobil oběma zranění v obličeji i na jiných částech těla. Teprve úderem pistolí do hlavy se příslušníkům VB podařilo Škorničku zneškodnit a nasadit mu pouta. Popelka utekl do blízké zahrádkářské osady, kde vnikl do zahradního domku a skrýval se zde do dopoledních hodin 29. dubna 1989. Když pak zhruba po 11,00 zahradní domek opustil, byl v krátké době zadržen příslušníky VB, přičemž již nekladl žádný odpor.

Mé jméno je Miloš Hájek. Pokusím se zavzpomínat na události, ke kterým došlo před dvaceti lety, z 28. na 29. dubna 1989. Ten den jsem nastoupil noční službu jako velitel a řidič autohlídky Veřejné bezpečnosti v Kolíně, společně s panem Suchým a panem Taichmanem. Ke členům autohlídky nutno podotknout, že já jsem byl již zkušený policista se šestiletou praxí. Suchý byl dvacetiletý klučina, který neměl žádné policejní vzdělání a byla to jeho první služba v uniformě. Taichman byl policista v civilu před důchodem sloužící na hospodářské kriminálce.

Průběh služby byl zpočátku nudný, prázdné ulice, nevlídné počasí, padal déšť se sněhem. Kolem 02,30 hod 29. dubna 1989, jsme pomalou jízdou projížděli v Kolíně ulicí Jaselskou ve směru na Prahu. Najednou před námi vyrazilo z vjezdu od domu vpravo ve směru jízdy neosvětlené vozidlo Lada 1600 a pokračovalo směrem na Kutnou Horu. Bez dlouhého přemýšlení jsem začal podezřelé vozidlo pronásledovat. Zapnul jsem maják a vrz v domnění, že řidič pronásledovaného vozidla zastaví, ale ten ještě zvýšil rychlost a snažil se nám ujet. Byl to nerovný závod, jelikož já jsem řídil Škodu 120, ale i přesto se mi podařilo vozidlo Lada dostihnout a dokonce jsem ho začal předjíždět na železničním přejezdu v Havlíčkově ulici. Poté se odehrála scéna jako v americkém filmu. Proti nám jelo nákladní vozidlo a řidič Lady začal se svým vozidlem do nás narážet ve snaze, natlačit nás do protijedoucího nákladáku. Byl jsem donucen přibrzdit, abych zabránil střetu s nákladním vozidlem a pronásledování pokračovalo dál. Po tomto incidentu, kdy na nás

řidič Lady vlastně útočil svým vozidlem, byly dány zákonné podmínky pro použití služební zbraně. K použití jsme však již neměli příležitost, jelikož se nám Lada na rovince na konci Kolína začala rychle vzdalovat. Stačil jsem radiostanicí vyrozumět operačního důstojníka, že pronásleduji vozidlo směrem na Kutnou Horu a opouštím služební obvod. Naštěstí Lada odbočila z hlavní silnice směrem na Kaňk a díky povětrnostní situaci a prudkým zatáčkám jsem začal náskok Lady snižovat a když jsme sjížděli z Kaňku do Kutné Hory, tak jsem byl již zase těsně za Ladou a sledoval jsem, že řidič tohoto vozu má vážné problémy se zvládnutím vozidla, protože v zatáčkách šlo často do smyku. Po vjetí do Kutné Hory Lada nezvládla prudkou pravotočivou zatáčku, dostala smyk a narazila koly na obrubník u chodníku, kde došlo k proražení pneumatik a vozidlo nebylo schopné další jízdy. Zastavil jsem hned za havarovaným vozidlem a s kolegou Suchým jsme okamžitě vystoupili. Viděli jsme dva mladé muže jak vystupují z Lady. Menší z nich, řidič, se dal ihned na útěk a Suchý ho začal pronásledovat. Oba zmizeli ve tmě. Já jsem vyndal s pouzdra služební pistoli a začal jsem křičet na většího muže, aby zůstal stát nebo že budu střílet. Na důkaz toho, že to myslím vážně jsem chtěl vystřelit do vzduchu, abych muže zastrašil. K mému velkému překvapení žádná rána nevyšla a došlo ke vzpříčení náboje. Muž, spíše však chlapec, reagoval chladnokrevně a křičel na mě, že na něj nemůžu vystřelit, že mu je jenom 16 let. Neustále jsem na něj mířil pistolí a pomalu jsem se k němu přibližoval. Když jsem byl u něho na dosah, chytil jsem ho za bundu. V tomto okamžiku začal klást aktivní odpor a já jsem zasunul pistoli do pouzdra, jelikož mi jenom překážela a došlo k souboji. V krátké chvíli jsem inkasoval několik kopanců a úderů do obličeje. Začal jsem krváčet z nosu. Vyhodnotil jsem situaci tak, že nemám proti útočníkovi šanci a z posledních sil jsem se na něho vrhl a podařilo se mi udeřit ho pistolí do hlavy a tím jsem ho omráčil. Na místo souboje se dostavil i policista před důchodem, který chytře vyčkal do doby, kdy již nehrozilo žádné nebezpečí.

Po chvíli se vrátil i kolega začátečník, který také krvácel z nosu a dramaticky sděloval, že mu řidič vozidla utekl poté, kdy mu hodil do obličeje plný zásobník od pistole. Ihned jsem informoval radiostanicí operačního důstojníka, že došlo k havárii pronásledovaného vozidla v Kutné Hoře, nahlásil jsem státní poznávací značku a že je ve vozidle několik dlouhých střelných zbraní, požádal jsem o okamžité přivolání rychlé záchranné služby, jelikož spolujezdec pronásledovaného vozidla byl po zákroku stále v bezvědomí a žádal jsem o posily, aby zadržely ozbrojeného řidiče, který byl na útěku. Po příjezdu výjezdové skupiny a záchranky, jsem odjel společně s kolegou Suchým do

nemocnice v Kutné Hoře na ošetření. V nemocnici jsem byl přítomen tomu, když se omráčený mladík jménem Zbyněk Škornička ve věku šestnácti let probíral z bezvědomí a první jeho slova byla: „všichni jsou mrtví“. Krátce poté jsme dostali zprávu, že vozidlo, které jsme pronásledovali bylo majetkem MUDr. Petra Popelky, který byl zavražděn ve svém bytě spolu se svoji tchýní, manželkou a dcerou. Ještě ten den byl zadržen šestnáctiletý řidič vozidla Lada, Jiří Popelka. Provedeným vyšetřováním bylo zjištěno, že čtyřnásobnou vraždu zorganizoval a provedl syn MUDr. Petra Popelky Jiří a Zbyněk Škornička mu přitom pomáhal.

Bývalý příslušník Obvodního oddělení Veřejné bezpečnosti VB v Kolíně a následně Policie ČR Petr Koubský vzpomíná. V inkriminovaný den, z pátku 28. na sobotu 29. dubna 1989, jsem si z důvodu, na který si již nevzpomínám, vyměnil noční službu s kolegou Václavem Suchým. Nicméně jsem byl té noci stejně probuzen službu konajícím policistou na Obvodním oddělení VB v Kutnohorské ulici a bylo mi přikázáno nastoupit službu. Co se do té doby ve službě, kde jsem původně měl být spolu s kolegou Milošem Hájkem i já dělo, vím jen z vyprávění. Když v nočních hodinách přijížděla autohlídka VB k velké křižovatce Jaselské a Žižkovy ulice, tak zpozorovala, jak ze třetího z řady domů v pokračování Jaselské za křižovatkou ve směru na Kutnou Horu vlevo, vyrazilo neosvětlené auto, které nadto při výjezdu vyvrátilo jedno křídlo kovových vjezdových vrat do zahrady u domu. Byl to dům v Jaselské ulici č. 267/29, od té doby, možná i před tím, známý jako Popelkova vila. Autohlídka VB začala samozřejmě ujíždějící auto pronásledovat. Dohonit jej a přinutit jeho řidiče k zastavení, se jí však podařilo až někde u Kutné Hory. Po vystoupení, spíše však vyskočení, obou posádek z vozů, došlo mezi nimi k potyčce, rvačce, během níž byl v obličeji citelně zraněn Václav Suchý a tehdy pro VB neznámému Jiřímu Popelkovi, jednomu z posádky stíhaného auta, se podařilo z místa střetu utéci. Druhý z dvojice utíkajících, tehdy též neznámý, Zbyněk Škornička, byl na místě zadržen. Autohlídka vše oznámila vysílačkou službu konajícímu policistovi a společně dospěli k závěru, že v č. 267/29 v Jaselské ulici, tedy v Popelkově vile, velmi pravděpodobně došlo k vloupání a že autohlídka pronásledovala zloděje. Nasvědčovala tomu skutečnost, že v autě možných zlodějů bylo nalezeno množství zbraní, mezi nimi i zbraně historické. Obecně se vědělo, že právě MUDr. Petr Popelka je sběratelem zbraní. Protože Václav Suchý byl zraněn tak, že si jeho zdravotní stav vyžádal lékařské ošetření v nemocnici, byl jsem té noci, jak jsem již jednou uvedl, probuzen a musel jsem za zraněného kolegu nastoupit do služby.

Mezitím operační, službu konající policista, vyslal do Popelkovy vily dalšího policistu, ke zjištění aktuálního stavu věci. Protože ve vile nikdo nereagoval na zvonění, začal policista tlouci na vchodové dveře, přičemž si všiml, že za dveřmi vily pravděpodobně leží na zemi lidské tělo. Toto zjištění uvedlo do stavu plné pohotovosti všechny zainteresované složky a tak se u Popelkovy vily sjeli dohromady příslušníci OO VB Kolín, včetně mně, výjezdová skupina Okresního ředitelství SNB Kolín s kriminalistickým technikem a záchranná služba z kolínské nemocnice. Policejní technik po obhlídce stavu věci a po konstatování stejného závěru, k jakému před ním dospěl sem vyslaný policista, totiž že za dveřmi leží lidské tělo, a tedy za existence nabízející se hypotézy spáchání násilného trestného činu, pravděpodobně i vraždy, zakázal pro možnost zničení stop pachatelů vstup do domu právě hlavními vchodovými dveřmi. Po vyslovení tohoto zákazu bylo rozhodnuto, dostat se dovnitř dveřmi na terasu domu. Z otevřené garáže byl za tímto účelem přinesen žebřík, opřen o zeď domu a já, jako nejmladší z přítomných, jsem vyrazil touto cestou do domu. Vylezl jsem tedy po žebříku na terasu a otevřenými, nezamčenými, dveřmi jsem vstoupil do místnosti. Zde jsem na gauči uviděl obličejem dolů ležící dívku, mladší sestru Jiřího Popelky, přikrytou v horní části těla polštářem, přičemž bylo patrné, že z míst, kde bylo možné předpokládat její krk, trčí struna nebo drát, kterým byla uškrcena. Vrátil jsem se na terasu a toto zjištění jsem kolegům oznámil. Znovu jsem se vrátil do pokoje a po schodech jsem sestoupil do přízemí domu. Zde jsem nejdříve uviděl ležící postavu ženy, což byla zavražděná, zastřelená matka Jiřího Popelky a blízko ní u vchodových dveří, další ležící ženské tělo, které bylo již předtím a přes dveře, s určitou dávkou nejistoty, za lidské tělo považováno. Byla to Popelkova babička. V kuchyni jsem potom ve velkém tratolišti krve našel pod stolem zavražděného, opět zastřeleného, otce rodiny, Petra Popelku.,

S organizátorem a hlavním pachatelem tohoto nepochopitelného vraždění, Jiřím Popelkou, jsem se nesetkal. Avšak téže noci, po návratu z Jaselské ulice na služebnu VB v Kutnohorské ulici, jsem v cele pro předběžné zadržení, uviděl spolupachatele, Zbyňka Škorničku. Seděl v mírném předklonu a držel si hlavu v dlaních. Položil jsem mu otázku: „Co jste to, pro Boha, udělali?“. Jeho odpověď zněla: „Co za to můžeme dostat?“. I když jsem potom během své služby u VB a posléze u Policie ČR, kde jsem mimo jiné v letech 1992-94 pracoval ve speciálním vyšetřovacím týmu na objasnění nevyřešených případů vražd v rámci Středočeského kraje viděl řadu mrtvých a mnoho lidského neštěstí, tak případ v Popelkově vile, v noci z 28. na 29. dubna 1989, byl jednoznačně mým nejhorším služebním zážitkem, který jsem během mé téměř 25-ti leté služby u policie zažil .....

Jak je již uvedeno výše, soudní přelíčení s obžalovanými Jiřím Popelkou a Zbyňkem Škorničkou proběhlo 27. října 1989 v Praze, tedy po šesti měsících od spáchání tohoto hrůzného zločinu. Senát tehdejšího Krajského soudu za předsednictví JUDr. Stanislava Černeckého odsoudil mladistvého Jiřího Popelku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 a mladistvého Zbyňka Škorničku v trvání 8 roků. Dále soud vyslovil tresty vedlejší, představující převážně finanční náhrady. Mladistvým, tedy občanům mladším 18 let lze v naší republice udělit trest do výše maximálně 10 roků odnětí svobody. Tato součást našeho právního řádu má dlouholetou tradici. Např. atentátník Gavrilo Princip, který 28. června 1914 zastřelil v Sarajevu následníka rakousko uherského trůnu, Františka Ferdinanda 'd Este a jeho manželku, hraběnku Žofii Chotkovou, nemohl být v následujícím procesu jako mladší 20 let odsouzen k trestu smrti. Dostal tehdy maximální možný trest – dvacet let vězení.

Krátce po nástupu obou mladíků do vězení došlo v naší republice k velkému politickému obratu, k tzv. sametové revoluci. Ta posléze vynesla do čela tehdejšího Československa Václava Havla. Ten poté, kdy byl 29. prosince 1989 zvolen prezidentem republiky, vyhlásil počátkem roku 1990 velkou amnestii. Ta se dotkla také obou aktérů kolínského vraždění. Oběma byl udělený trest snížen o jeden rok. Jiří Popelka si určitě odpykal celý trest 9 roků a do Kolína se podle svědectví některých zaměstnanců městského úřadu vrátil na krátkou chvíli v létě roku 1998. Když v roce 1994 začala vysílat soukromá televizní stanice Nova, objevil se Jiří Popelka v jednom z jejich prvních novinářsko investigativních pořadů s názvem „Na vlastní oči“. Televizní reportéři jej tenkrát navštívili ve věznici, kde s ním, kromě záběrů z jeho cely a vězeňské posilovny, natočili i rozhovor. Popelka se tehdy mimo jiné vyjádřil, že by po odpykání trestu chtěl pracovat u některé soukromé bezpečnostní agentury.

Musí zde být ještě uvedeno, že majetek rodiny Popelků propadl po pražském procesu v říjnu 1989 Československému státu. Důvod proč se tak stalo, autor těchto řádků nezná. Poté však, v souvislosti se zákonem č. 172/1991 Sb. o přechodu některých věcí z majetku České republiky do majetku obcí, přešla nemovitost v Jaselské ulici, tedy tzv. Popelkova vila, do vlastnictví města Kolína. Město vilu následně bezúplatně převedlo do vlastnictví Nemocnice v Kolíně, která jí pak prodala soukromému vlastníkovi. Městu však zůstala povinnost, zajistit Jiřímu Popelkovi po návratu z výkonu trestu ubytování. Vedle toho město ještě skladovalo některé jeho osobní věci. Po Popelkově návratu do Kolína v létě roku 1998 mu bylo nabídnuto ubytování v tzv. holobytu v Tovární ulici na Zálabí,

kam také byly před tím převezeny jeho skladované osobní věci. Po jednání Jiřího Popelky na městském úřadu se však dospělo ke společnému závěru, že v Kolíně nezůstane. Po tom, co si v holobytu v Tovární ulici vzal některé ze svých osobních věcí, odešel na přechodnou dobu bydlet ke svému známému do severočeských Teplic. Poté se odstěhoval do menšího bytu v Praze Hostivaři, který mu v rádech sto tisíců korun koupilo město Kolín. Po nějakém čase však bylo zjištěno, že se Popelka v koupeném bytě moc neobjevuje. Surčítými problémy s ním bylo navázáno spojení a Popelka bez dalších průtahů oznámil, že byt již nepotřebuje, protože bydlí, vzpomínají-li si pamětníci dobře, v Ústí nad Labem a že jej městu vrátí. Tak se také stalo a město následně vrácený pražský byt za stejné peníze, za který jej koupilo, také i prodalo. Od té doby, tedy od roku 1998, nejsou o Jiřím Popelkovi v Kolíně žádné zprávy .....

Zbyněk Škornička měl od chvíle zahájení vyšetřování velkou podporu svých rodičů. Je nepochybné, že při rozhodování o trestu krajský soud k této skutečnosti přihlédl. Kronikář si pamatuje, že v období let 1990 –1994 byl Zbyňku Škorničkovi, pravděpodobně za vzorné chování, několikrát přerušen výkon trestu a on tak mohl navštívit své rodiče v Kolíně. Přerušování trestu se vždy týkalo jen doby víkendu, tedy soboty a neděle. Vězeňská služba o této skutečnosti vždy informovala Okresní ředitelství Policie ČR v Kolíně a odtud byl pak informován městský úřad, kde jsem v té době pracoval. Zda si Zbyněk Škornička odpykal celou dobu trestu, tj. sedm let, nevím. Po Kolíně se však říkalo, že mu část trestu byla prominuta a že se po návratu z vězení oženil. Na již několikrát zmiňovaném, tzv. anonymizovaném rozsudku, který jsem dostal od pražského krajského soudu, je rukou u začerněných Škorničkových nacionálií připsáno: A 90 – prominut 1 rok

4.8.200 zahlazeno .....